

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/7009 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2007 heeft de minister van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 september 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

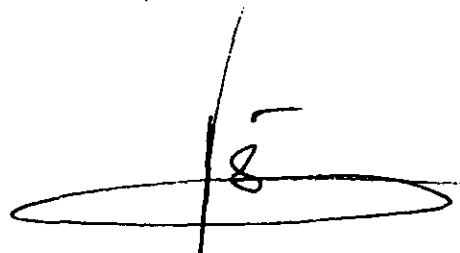
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 november 2007

408.

Verzonden: 16 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small '8' or 'e' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB07/7009

Datum uitspraak: 25 september 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. M.J. Verwers,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 16 maart 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Op 14 februari 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 5 september 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. F.M. Ticheler.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser heeft in Afghanistan een geheime relatie met een meisje. Op enig moment raakt het meisje zwanger en komt haar familie daar achter. De familie van het meisje en de Taliban gaan vervolgens op zoek naar eiser en dit vormt voor hem aanleiding om te vluchten.
3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. De grond voor verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen nu voor Afghanistan geen categoriale bescherming meer wordt gevoerd. Voorts acht verweerder het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig. Verweerder acht het niet aannemelijk dat eiser een relatie heeft kunnen onderhouden met een ongehuwde vrouw.
4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Verweerder heeft een aantal punten om tot ongeloofwaardigheid te komen laten vallen. Dit houdt in dat alsnog van een geloofwaardig relaas uitgegaan dient te worden. Verweerder heeft bovendien in het bestreden besluit nieuwe tegenwerpingen opgenomen, terwijl verweerder hiervoor een nieuw voornemen uit had behoren te brengen. De tegenwerpingen van verweerder zijn speculatief en niet onderbouwd. Uit het algemeen ambtsbericht blijkt bovendien dat geen basis van de Taliban was, zodat zaken makkelijker aan de controle van de Taliban konden worden onttrokken. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat het categoriale beschermingsbeleid ten onrechte is afgeschaft en dat het afwijzen van de aanvraag in strijd is met het vertrouwensbeginsel.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, van de vreemdeling die, direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie, thans vijf, achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten, als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet. Ingevolge artikel 32 eerste lid onder c van die wet kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.
7. Bij besluit van 15 augustus 2001 heeft verweerder aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend met ingang van 21 april 2001, geldig tot 21 april 2004, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Verweerder heeft in het bestreden besluit verwezen naar de brief van 9 september 2002 van de Minister aan de Voorzitter van de Tweede Kamer, waarbij het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Afghanistan is beëindigd. De afschaffing van het beleid is goedgekeurd door de Tweede Kamer en de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft meerdere malen geoordeeld dat verweerder in

redelijkheid tot beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan heeft kunnen overgaan (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling 4 februari 2003, JV 2003, 110). De grond waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is dan ook komen te vervallen.

8. De stelling van eiser dat inmiddels wel weer een categoriaal beschermingsbeleid zou moeten worden gevoerd, slaagt niet. De rechtbank overweegt daartoe dat verweerder een ruime beoordelingsmarge toekomt bij de aanwending van zijn uitsluitend door het nationale recht beheerste bevoegdheid tot het voeren van een beleid van categoriale bescherming. In het licht hiervan heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat ook het meest recente algemene ambtsbericht over Afghanistan, van januari 2007, geen aanleiding vormde om een categoriaal beschermingsbeleid te voeren, en heeft daarbij in redelijkheid doorslaggevende betekenis kunnen toekennen aan de afstemming van zijn beleid met het in de omringende landen van de EU gevoerde beleid.

9. Verweerder heeft vervolgens terecht getoetst of, danwel ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel op 15 augustus 2001 danwel op grond van de huidige feiten en omstandigheden, andere gronden bestaan voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel.

10. Ten aanzien van de vraag of van dergelijke gronden sprake was ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het asielrelaas wordt in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord en het relaas innerlijk consistent, niet onaannemelijk is en strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

11. De rechtbank stelt vast dat verweerder een tweetal punten met betrekking tot de geloofwaardigheid heeft laten vallen, te weten dat begeleiding van de gestelde vriendin van eiser slechts door mannelijke familieleden kon geschieden en dat de gestelde vriendin niet kon weten wanneer de moeder van eiser niet thuis was.

12. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet aannemelijk is. Verweerder werpt aan eiser tegen dat het niet aannemelijk wordt geacht dat eiser onder het Talibanregime gedurende langere tijd als ongehuwde man een relatie heeft kunnen onderhouden met een ongehuwde vrouw. Daarbij kon verweerder waarde hechten aan de omstandigheden dat het niet aannemelijk is dat eiser en de vrouw elkaar hun gevoelens kenbaar hebben kunnen maken, dat veel mensen van de relatie op de hoogte waren zonder dat de relatie is uitgekomen, dat een aantal mensen goedkeuring verleenden aan de relatie en dat de buitenwacht nimmer op de hoogte is geraakt van de relatie. Verder kon verweerder het niet aannemelijk achten dat een deel van de familie van de vriendin van eiser, te weten haar nichtjes, neefjes en broertjes, de relatie zouden goedkeuren, terwijl een ander deel van de familie de relatie dermate afkeurden dat zij haar zouden hebben gedood en ook eiser zouden willen vermoorden.

De stelling van eiser, dat de tegenwerpingen van verweerder speculatief zijn en dat het wel degelijk mogelijk is een relatie te onderhouden zonder dat er mensen in de omgeving of de buitenwacht erachter komen, volgt de rechtbank niet. Daartoe overweegt de rechtbank dat uit het algemeen ambtsbericht van 9 mei 2000 blijkt dat de situatie van vrouwen zorgelijk blijft, dat vrouwen beperkingen worden opgelegd en dat de Taliban hierop strikte controle uitvoeren. Uit het ambtsbericht volgt verder weliswaar dat de

Taliban met name in Kabul hun machtsbasis hadden en dat vrouwen elders meer bewegingsvrijheid hadden en dat de kledingvoorschriften elders minder stringent werden nageleefd, maar niet blijkt dat het buiten Kabul (meer) acceptabel was dat ongehuwden een relatie onderhouden. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat in het algemeen ambtsbericht van 16 september 1999 is opgenomen dat voor de Pashtun vrouwen – zoals de vriendin van eiser – van het platteland de strenge regels van de Taliban van oudsher al gemeengoed zijn.

De rechtbank merkt voorts nog op dat het aan de vreemdeling is om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat eiser hierin niet is geslaagd.

13. Eiser heeft zich in zijn gronden van beroep nog op het standpunt gesteld dat er een afwijking is tussen het voornemen en het bestreden besluit met betrekking tot de tegenwerpingen die verweerder maakt in het kader van de geloofwaardigheid. Pas in het bestreden besluit is aangevoerd dat het niet aannemelijk is dat sommige familieleden van de vriendin van eiser de relatie wel goedkeurden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet gehouden was een nieuw voornemen uit te brengen, zoals door eiser is betoogd. Ingevolge artikel 3.119 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 dient een nieuw voornemen te worden uitgebracht indien sprake is van feiten of omstandigheden die na het uitreiken of toezenden van het voornemen bekend werden dan wel van feiten of omstandigheden die reeds bekend waren maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, en die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn. Daarvan is hier geen sprake. Verder overweegt de rechtbank dat eiser in beroep in de gelegenheid is geweest op het bestreden besluit te reageren.

14. Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door eiser pas te horen nadat het voornemen was uitgebracht. Dit dient naar mening van eiser te geschieden voordat het voornemen wordt uitgebracht. Eiser wijst daarbij op de artikelen 3.108 tot en met 3.120 van het Vreemdelingenbesluit 2000. De rechtbank overweegt dat genoemde artikelen zien op het horen gedurende de procedure om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Nu de onderhavige aanvraag een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd betreft, kan de stelling van eiser niet slagen. Dit volgt ook uit de uitspraak van de Afdeling van 5 december 2005, JV 2006, 37.

15. Ook de stelling van eiser dat is nagelaten te beoordelen of hij ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel in aanmerking zou zijn gekomen voor een status als alleenstaande minderjarige asielzoeker, slaagt niet. De rechtbank overweegt daartoe dat verweerder reeds in het voornemen heeft aangegeven dat eiser daar niet voor in aanmerking kwam aangezien er destijds sprake was van adequate opvang, bij zijn moeder. Naar de overwegingen in het voornemen wordt ook in het bestreden besluit verwezen. Ook de in de zienswijze opgenomen stelling dat er geen adequate opvang was omdat er voor Afghanistan een categoriaal beschermingsbeleid gold, kan niet slagen. Een ex-tunc toetsing dient er immers juist toe om een oordeel te krijgen over de vraag of eiser voor een verblijfsvergunning in aanmerking zou zijn gekomen indien er geen sprake was geweest van een categoriaal beschermingsbeleid.

16. Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op het vertrouwensbeginsel. Eiser heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat hij, gelet op de lange termijn die verweerder heeft genomen om een besluit te nemen en het feit dat zijn verblijfsvergunning niet werd ingetrokken op het moment dat het categoriale beschermingsbeleid werd afgeschaft, er op

mocht vertrouwen dat hem een verblijfsvergunning zou worden verleend. De rechtbank volgt eiser hierin niet. De enkele omstandigheid dat verweerder niet binnen de daartoe geldende beslistermijn een beslissing op de aanvraag heeft genomen, leidt niet tot het oordeel dat eiser er op mocht vertrouwen dat hem een verblijfsvergunning zou worden verleend. Door verweerder zijn immers geen concrete toezeggingen gedaan waaraan eiser dit vertrouwen zou hebben mogen ontlenen. De omstandigheid dat eiser rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad kan evenmin tot een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel leiden. Eiser was immers in het bezit van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, welke vergunning gebaseerd is op een tijdelijke beschermingsmaatregel en derhalve van tijdelijke aard is.

17. Hetgeen door eiser meer of anders naar voren is gebracht kan niet tot een ander oordeel leiden.

18. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

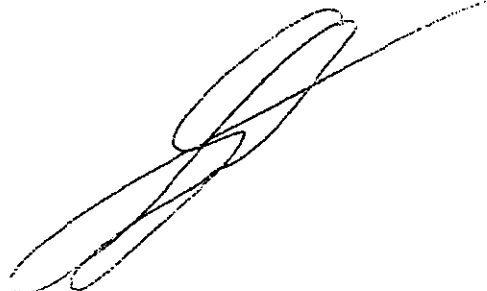
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. G.A. van der Straaten en in het openbaar uitgesproken op 25 september 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van Esveld als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

25 SEP 2007

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

advocatenkantoor Van Engelen

**HOGER BEROEPSCHRIFT
IN HET KADER VAN EEN ASIELPROCEDURE**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 OKT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

VAN:

M.J. Verwers

Postbus 282,

6700 AG Wageningen

tel: 0317-421133

fax: 0317-422669

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING:

cliënt :
geboren op :
nationaliteit : Afghaans
wonende te :
justitienummer :
V nummer :
procedurenummer rechtbank: 07/7009

**Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG**

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te ten deze
domicilie kiezende te Wageningen aan de Generaal Foulkesweg 55, 6703 BM,
Wageningen, ten kantore van de advocaat en procureur mr. M.J. Verwers, welke ter
dezer zake door appellant tot gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij uitdrukkelijk
verklaart dat de bepaaldelijk verleende volmacht strekt tot het indienen van het
onderhavige hoger beroep.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem d.d. 25 september 2007, verzonden d.d. 25 september 2007 van welke uitspraak u hierbij een afschrift aantreft (**productie**).

Appellant doet u dit beroepschrift tijdig toekomen.

De grieven van dit hoger beroepschrift zijn de navolgende.

Grief 1

Ten onrecht overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 12:

'De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet aannemelijk is. Verweerder werpt aan eiser tegen dat het niet aannemelijk wordt geacht dat eiser onder het Talibanregime gedurende langere tijd als ongehuwde man een relatie heeft kunnen onderhouden met een ongehuwde vrouw. Daarbij kon verweerder waarde hechten aan de omstandigheden dat het niet aannemelijk is dat eiser en de vrouw elkaar hun gevoelens kenbaar hebben kunnen maken, dat veel mensen van de relatie op de hoogte waren zonder dat de relatie is uitgekomen, dat een aantal mensen goedkeuring verleenden aan de relatie en dat de buitenwacht nimmer op de hoogte is geraakt van de relatie. Verder kon verweerder het niet aannemelijk achten dat een deel van de familie van de vriendin van eiser, te weten haar nichtjes, neefjes en broertjes, de relatie zouden goedkeuren, terwijl een ander deel van de familie de relatie dermate afkeurden dat zij haar zouden hebben gedood en ook eiser zouden willen vermoorden.

De stelling van eiser, dat de tegenwerpingen van verweerder speculatief zijn en dat het wel degelijk mogelijk is een relatie te onderhouden zonder dat er mensen in de omgeving of de buitenwacht erachter komen, volgt de rechtbank niet. Daartoe overweegt de rechtbank dat uit het algemeen ambtsbericht van 9 mei 2000 blijkt dat de situatie van vrouwen zorgelijk blijft dat vrouwen beperkingen worden opgelegd en dat de Taliban hierop strikte controle uitvoeren. Uit het ambtsbericht volgt verder weliswaar dat de Taliban met name in Kabul hun machtsbasis hadden bewegingsvrijheid hadden en dat de kledingvoorschriften elders minder stringent werden nageleefd, maar niet blijkt dat het buiten Kabul (meer) acceptabel was dat ongehuwden een relatie onderhouden. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat in het algemeen ambtsbericht van 16 september 1999 is opgenomen dat voor de Pashtun vrouwen - zoals de vriendin van eiser - van het platteland de strenge regels van de Taliban van oudsher al gemeengoed zijn.

1.

Door aldus te overwegen geeft de rechtbank ten onrechte geen enkele betekenis aan haar eerdere r.o 11 waarbij door haar is vastgesteld dat verweerder een tweetal punten met betrekking tot de geloofwaardigheid heeft laten vallen, te weten dat begeleiding van de gestelde vriendin van eiser slechts door mannelijke familieleden

kon geschieden en dat de gestelde vriendin niet kon weten wanneer de moeder van eiser niet thuis was.

Dit klemmt te meer nu de rechtbank ook ongemotiveerd voorbij gaat aan de stellingen van appellant in dit verband te weten dat aan deze intrekkingen van eerdere cruciale tegenwerpingen in het voornemen door verweerder ten onrechte geen enkele conclusie is verbonden betreffende de algehele geloofwaardigheid van het door betrokkene gestelde feitencomplex. Nu verweerder essentiële onderdelen van de motivering over de geloofwaardigheid heeft laten vervallen had verweerder opnieuw dienen te oordelen over de geloofwaardigheid

De rechtbank gaat op deze stelling van appellant geheel niet in.

2.

Met de overweging dat verweerder het niet aannemelijk kon achten dat een deel van de familie van de vriendin van eiser, te weten haar nichtjes, neefjes en broertjes, de relatie zouden goedkeuren, terwijl een ander deel van de familie de relatie dermate afkeurden dat zij haar zouden hebben gedood en ook eiser zouden willen vermoorden, gaat de rechtbank ongemotiveerd geheel voorbij aan stellingen van appellant in dit verband.

Aangevoerd is dat ten onrechte wordt in de bestreden beslissing was gesteld dat uitermate ongeloofwaardig zou zijn het verschil dat er tussen familieleden onderling zou hebben bestaan in de houding die zij actief dan wel passief innamen jegens de omstandigheid dat als jonge ongehuwde vrouw gedurende langere tijd een relatie onderhield met een ongehuwde jonge man. Gesteld is dat in dit verband de betekenis van het relaas van betrokkene en zijn verklaringen is miskend. Immers de oudere broers zijn eerst op de hoogte geraakt van de relatie op het moment van de zwangerschap en niet op een eerder moment en hebben daarmee niet eerder hun goed- of afkeuring naar buiten gebracht.

Daarbij is het tevens vanzelfsprekend dat de oudere broers die de jaren des onderscheids hebben bereikt en daarmee zijn ingewijd in de opvattingen en tradities van hun ouders betreffende eer daar op het moment dat de relatie uitkwam hele andere opvattingen over hebben dan de veel jongere nichtjes, neefjes en broertjes, die de jaren des onderscheids niet hebben bereikt en geen idee hadden van eer, eerwraak, of dat soort zaken en de bezoeken aan de winkel dan wel aan de moeder daarbij verder niet konden duiden dan meer dan welk willekeurig uitje dan ook.

Aan deze gemotiveerde weerlegging van de tegenwerping van verweerder in dit verband gaat de rechtbank geheel voorbij.

3.

Door te overwegen dat de stelling van eiser, dat de tegenwerpingen van verweerder speculatief zijn en dat het wel degelijk mogelijk is een relatie te onderhouden zonder dat er mensen in de omgeving of de buitenwacht erachter komen, niet wordt gevolgd

vanwege het algemeen ambtsbericht van 9 mei 2000 (waaruit zou blijken dat de situatie van vrouwen zorgelijk blijft, dat vrouwen beperkingen worden opgelegd en dat de Taliban hierop strikte controle uitvoeren en dat de Taliban met name in Kabul hun machtsbasis hadden en dat vrouwen elders meer bewegingsvrijheid hadden en dat de kledingvoorschriften elders minder stringent werden nageleefd, maar niet blijkt dat het buiten Kabul (meer) acceptabel was dat ongehuwden een relatie onderhouden) en het ambtsbericht van 16 september 1999 (waarin zou zijn opgenomen dat voor de Pashtun vrouwen - zoals de vriendin van eiser - van het platteland de strenge regels van de Taliban van oudsher al gemeengoed zijn) gaat de rechtbank ten onrechte en zonder motivering voorbij aan de stellingen van appellant alsmede brengt tegenwerpingen in die niet door verweerder zijn ingebracht.

De opmerkingen betreffende de Pashtunachtergrond zijn niet door verweerder ingebracht en daarmee voert de rechtbank ten onrechte haar eigen oordelen over de geloofwaardigheid in waar zij enkel de stellingen van verweerder dient te beoordelen. Daarnaast gaat de stelling niet op nu de vriendin van appellant weliswaar pashtuntalig is maar niet van het platteland nu zij immers uit de grote stad afkomstig is.

Voorts gaat de rechtbank ten onrechte en niet dan wel onvoldoende gemotiveerd voorbij aan de stellingen van appellant inzake de betekenis van de ambtsberichten voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van appellant.

Aangevoerd is dat de aangehaalde ambtsberichten niet roepen tot de conclusie van ongeloofwaardigheid, nu daaruit niet volgt dat in herat het hebben van een seksuele relatie buiten het huwelijk niet mogelijk zou zijn.

Dat uit de ambtsberichten zou blijken de ernst en gewicht van de schending van de familie eer die een relatie tussen ongehuwden kan betekenen en de gevolgen die hieruit kunnen voortvloeien maakt een en ander niet anders.

Aangevoerd is dat een en ander is juist een onderbouwing van de stelling van betrokkene dat op het moment dat de relatie bij de ouders van en de oudere broers uitkwam de gevolgen verschrikkelijk waren en dit met de dood heeft moeten bekopen en het leven van betrokkene gevaar liep en hij diens gevolg heeft moeten vluchten. Voorts is erop gewezen dat uit het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 16 september 1999 juist blijkt dat de controle in minder streng was, waarbij logischerwijs daaruit voortvloeit dat dit ook de controle betreft betreffende de omgang tussen mannen en vrouwen in het algemeen en de controle op alle gebieden van het leven.

Juist het feit dat de controle op de wijze van kleden door vrouwen het al dan niet begeleid worden door mannen bij het reizen en het deelnemen aan het arbeidsproces losser was is uitermate relevant voor een beoordeling van de mogelijkheden van de relatie tussen mannen en vrouwen, nu juist het feit dat de controle minder is en dat ook de controle op het niet begeleid reizen minder was mogelijk maakt dat die relaties eerder konden bestaan dan elders.

Daarbij is er ook op gewezen dat juist een gebied was waar de Taliban niet hun basisgebied hadden maar hun gezag hadden opgelegd, maar niet in de mores van de bevolking waren doorgedrongen. Juist in de gebieden waar zij wel voedingsbodern hadden en steun hadden konden de taliban veel gemakkelijker controle toepassen aangezien hier veel eerder de zaken aan de Taliban werden doorverteld die werden gezien waar in een gebied waar de controle is opgelegd zoals in waar oorspronkelijk geen steun voor de Taliban bestond zaken veel eerder buiten de directe controle van de Taliban konden worden gehouden.

De rechtbank gaat er ten onrechte aan en onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd voorbij aan de stelling van appellant dat de enkele verwijzing naar 2 ambtsberichten die ruimte openlaten dat juist in het niet onmogelijk heeft kunnen zijn dat de relatie van appellant heeft kunnen bestaan op de wijze waarop hij heeft verklaard, onvoldoende is om te maken dat verweerder in redelijkheid tot ongeloofwaardigheid heeft kunnen concluderen met name ook gelet op de innerlijke consistentie van het relaas van appellant welke consistentie niet is bestreden.

Nu de rechtbank op het door appellant in dit verband aangevoerde niet ingaat althans onvoldoende gemotiveerd ingaat althans het gestelde onvoldoende gemotiveerd passeert heeft de rechtbank niet, althans onvoldoende gemotiveerd beslist op de door appellant aangevoerde gronden en heeft aldus uitspraak gedaan in strijd met art. 8:69 Awb althans art. 8:77 Awb.

REDENEN WAAROM:

appellant zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om de bestreden uitspraak d.d. 25 september 2007, verzonden 25 september 2007 te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als uw Raad in redelijkheid zou vermenen te behoren c. q. te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te worden verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 19 oktober 2007

Advocaat-Gemachtigde